

VICTORIA AVEYARD

COLIVIA

REGELUI

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

UNU

Mare

Mă ridic în picioare atunci când îmi dă voie.

Lanțul mă smucește, mă trage de zgarda cu țepi pe care o port la gât. Vârfurile ascuțite îmi intră în carne, dar nu atât de adânc încât să-mi dea sângele – nu încă. Oricum, deja îmi sângerează încheieturile mâinilor. Răni care nu se mai vindecă, provocate de cătușele dure în care am zăcut inconștientă zile întregi. Mânele mele albe sunt pătate cu purpuriu-închis și stacojiu strălucitor. Sânge vechi și sângeneou, cu care este scrisă mărturia chinurilor mele. Prin care voi demonstra în fața Curții lui Maven cât de mult am suferit deja.

El stă aplecat deasupra mea. Chipul îi este impenetrabil. Coroana tatălui său îl face să pară mai înalt, ca și cum lamele ei din fier i-ar crește direct din țeastă. Și vârfurile lor lucesc aidoma unor flăcări răsucite din metal negru, cu reflexe de bronz și argintii. Deși îmi trezește doar amintiri amare, mă concentrez asupra acestui obiect, ca să nu fiu obligată să mă uit în ochii lui Maven. Dar el mă trage de un alt lanț pe care nu pot să-l văd. Însă îl simt.

Cu mișcări blânde, o mână albă îmi cuprinde încheietura rănită. Cu toate că nu vreau, ochii mi se ridică spre chipul lui, incapabili să îl evite. Zâmbetul lui este oricum, numai binevoitor nu. Subțire și tăios ca un brici, gata să mă muște cu toți dinții. Dar ochii, ochii lui sunt cei mai îngrozitori. Ochii ei, ai Elarei. Pe vremuri credeam că sunt reci, ochi de gheață vie. Acum știu mai multe. Cele mai dogoritoare focuri ard cu flacăra albastră, iar ochii lui Maven nu sunt o excepție.

Sunt umbra acelei flăcări. Pentru că, deși Maven arde de furie, întunericul îl acoperă. Pete vinete îi înconjoară ochii injectați. Nu a dormit. Este mai slab decât îl țin eu minte, mai sfrijit, mai crud. Părul lui, ondulat la vârfuri și negru precum neantul, i-a crescut până la urechi. Obrajii încă îi sunt netezi. Uneori uit cât de tânăr este. Cât de tineri suntem amândoi. Sub rochia strâmtă și dreaptă simt cum mă ustură stigmatul de pe claviculă, litera *M* înfierată în carnea mea.

Maven se întoarce brusc, trăgând de lanțul care mă leagă și obligându-mă să mă mișc cu el. Ca o lună care se rotește în jurul unei planete.

– Vă aduc această prizonieră, această victorie, spune el publicului numeros dinaintea noastră.

Cel puțin trei sute de argintii, nobili și oameni de rând, gărzi și ofițeri. Mă înfior când zăresc cu coada ochiului santinelele, ale căror mantii de culoarea focului îmi amintesc în permanență de colivia mea din ce în ce mai strâmtă. Nu sunt departe nici paznicii mei din Casa Arven. Mă orbește albul uniformelor lor, mă gâtuie harul lor al tăcerii. M-ar putea sufoca presiunea pe care o exercită prezența lor.

Glasul regelui răsună peste opulenta Piață a lui Caesar, reverberând prin mulțimea care-i răspunde la fel. Probabil că există acolo microfoane și difuzoare care duc vorbele

aspre ale regelui prin tot orașul și, desigur, prin tot restul regatului.

– Ea este Mare Barrow, comandanta Gărzii Stacojii!

Îmi vine să râd, în ciuda situației îngrozitoare în care mă aflu. *Comandantă*. Moartea mamei sale nu-l împiedică să mintă în continuare.

– O criminală, o teroristă, inamică a regatului nostru! Iar acum îngenunchează înaintea noastră, lipsită de toată puterea pe care a avut-o.

Lanțul mă smucește iarăși, mă trage. Și eu întind brațele ca să-mi păstrez echilibrul. Reacțiile îmi sunt lipsite de vlagă. Țin ochii în pământ. Ce mai mascaradă! Mă inundă furia și rușinea când îmi dau seama cât rău va face Gărzii Roșii gestul meu. Toți roșiii din Nortă mă vor vedea dansând așa cum îmi cântă Maven și ne vor crede slabi, învinși, nedemni de atenția, strădaniile și de speranțele lor. Nimic mai fals. Dar nu pot face nimic, nu acum, nu aici, când mă aflu la mila lui Maven. Mă întreb ce s-o fi ales de Corvium, orașul militarizat pe care l-am văzut în flăcări în timp ce ne îndreptam spre Năduful. Acolo a avut loc o revoltă după difuzarea mesajului meu. Să fi fost oare prima răsufare a revoluției sau ultima? Nu am de unde să știu. Și mă îndoiesc că îmi va aduce cineva vreun ziar.

Cal m-a avertizat asupra pericolului reprezentat de izbucnirea unui război civil. A făcut-o cu mult timp în urmă, înainte de moartea tatălui său, pe când avea mult mai multe, nu doar o fetiță impulsivă, înarmată cu fulgere. *Rebeliuni de ambele părți*, a zis el atunci. Dar acum, când stau legată în lesă în fața Curtii lui Maven și a regatului său argintiu, nu văd că ar exista tabere opuse. Chiar dacă le-am arătat, le-am povestit despre temnițele lui Maven, despre cum cei dragi

lor au fost aruncați în ele, despre cum încrederea le-a fost trădată de rege și mama acestuia, tot eu sunt dușmanul. Îmi vine să urlu, dar am suficientă minte și mă stăpânesc. Glasul lui Maven va fi mereu mai puternic decât al meu.

Oare mama și tata se uită la mine? Amintirea lor îmi aduce un alt val de tristețe și îmi mușc tare buzele ca să nu dau drumul lacrimilor. Știu că în apropiere sunt camere de luat vederi, ațintite asupra chipului meu. Sunt convinsă de asta, cu toate că nu le mai pot simți. Maven nu va rata ocazia de a-mi immortaliza decăderea.

Mă vor vedea cum mor?

Zgarda de la gât mă contrazice. De ce să-și bată capul cu toată punerea asta în scenă, dacă o să mă omoare oricum? Altceineva în locul meu s-ar simți ușurat, dar mie îmi înghetață măruntaiele de frică. Nu mă va ucide. Nu, Maven nu o va face. Îmi dau seama după felul în care mă atinge. Încă îmi ține încheietura cu degetele lui lungi și albe, în timp ce strânge lesa în cealaltă mână. Chiar și acum, când este evident că-i aparțin, tot nu vrea să-mi dea drumul. Aș prefera moartea în locul acestei colivii – moartea este mai bună decât obsesia perversă a unui băiețel nebun ajuns rege.

Îmi aduc aminte de bilețelele lui, fiecare sfârșind cu aceeași tânguire stranie.

Pe curând!

Continuă să vorbească, dar îi aud vocea ca de foarte departe, pentru că acum în urechi îmi țiuie bătăitul unei viespi. Privesc peste umăr. Prin mulțimea de curteni din spatele nostru. Toți făloși și dezgustători în straiile lor negre, de doliu. Lordul Volo, din Casa Samos, împreună cu fiul lui, Ptolemus, sunt superbi în armurile lor lustruite, de culoarea abanosului, cu eșarfe argintii de la umăr până la sold.

Îl privesc pe Ptolemus și văd roșu în fața ochilor. Mă lupt cu imboldul de a mă repezi la el ca să-i sfâșii pielea de pe față. Ca să-l înjunghii în inimă, așa cum l-a înjunghiat el pe fratele meu, Shade. Probabil că mi se citește setea de răzbunare pe chip, pentru că Ptolemus are tupeul să-mi zâmbească superior. Dacă n-ar fi zgarda asta și gărzile din jur, i-aș sfărâma oasele.

Nu știu din ce motiv, dar sora lui, dușmanca mea de luni de zile, nici nu se uită la mine. În straiile bătute cu cristale negre, Evangeline rămâne steaua cea mai strălucitoare a acestei constelații agresive. Presupun că va ajunge în curând regină, căci îndură de prea multă vreme această logodnă cu Maven. Nu-și dezlipește privirea de la spatele regelui – îi fixează ceafa cu ochii ei negri, în care mocnește un foc sinistru. Se iscă o adiere de vânt, care-i deranjează pieptănătura argintie, lucioasă, suflându-i părul de pe umeri. Însă nici nu clipește. Doar după o clipă lungă cât o eternitate își dă seama că mă holbez la ea. Dar nici măcar atunci nu mă privește. Ochii ei nu exprimă nimic. Nu mai sunt demnă de atenția ei.

– Mare Barrow este prizonieră a Coroanei și va avea de suportat judecata Coroanei și a consiliului. Trebuie să răspundă pentru nenumăratele ei crime!

Cum? mă întreb eu.

Mulțimea îi răspunde cu urlate de bucurie, ovaționându-i hotărârea. Cei care zbiară sunt argintii, dar oameni „de rând“, nu de descendență nobilă. Savurează cuvintele lui Maven, în timp ce curtenii lui nu reacționează în niciun fel. Ba chiar chipurile unora sunt pământii, furioase, împietrite. Dar niciunii nu sunt mai supărați ca membrii Casei Merandus, ale căror straie de doliu au dungi bleumarin, culoarea preferată a reginei moarte. Evangeline nu se uită la